

50 MORE MUST DO CLIMBS

DIRK VISSERS

Nederlandstalige editie

Hoe lees je de symbolen in dit boek?

: Lengte

: Hoogte

: Gemiddeld stijgingspercentage

: Maximaal stijgingspercentage

Schrijver: Dirk Vissers

Ontwerp: ©Brecht Vissers

Omslagfoto: ©FotoStelvio.com & ©Brecht Vissers

ISBN: 9789465209661

© Dirk Vissers

VOORWOORD

Toen ik in juli 2001 met een gewone stadfiets en in een ordinair T-shirt de Col de Peyresourde op fietste, had ik nooit gedacht dat ik 24 jaar later meer dan zevenhonderd verschillende beklimmingen zou claimen (laat staan er een boek over schrijven). In al die jaren beleefde ik ontelbare mooie avonturen in de bergen, ontmoette ik veel lieve en sportieve mensen en leerde ik ook nieuwe fietsvrienden kennen. In dit tweede boek over fietsen in de bergen neem ik jullie mee naar 50 unieke hellingen en cols doorheen Europa.

Mijn eerste boek, 100 must do Climbs, was vooral een hitparade van klassiekers, aangevuld met bekende hellingen uit de Lage Landen, maar ook vooral minder bekende cols die de moeite waard zijn om te fietsen.

De voorbije vijf jaar ontdekte ik vooral Zwitserland, waar definitief de mooiste passen van Europa te vinden zijn. Verder vinkte ik ook enkele cols af die al jaren op mijn verlanglijst stonden.

Daarbij de magische Puy-de-Dôme, waar wielergeschiedenis werd geschreven. De Col de l'Iséran, de bijna hoogste pas van Europa en de Pico Veleta in Andalusië. Nog altijd de hoogst geasfalteerde berg van het continent. Daarnaast ging de ontdekkingstocht verder in minder voor de hand liggende regio's: Oberallgäu, Monts d'Ardèche en de Zwitserse Jura.

Zuid-Europa was ook lange tijd minder bekend terrein. Maar met de Algarve in het zuiden van Portugal en de alom bekende regio van Calpe passeren in dit boek vele sierra's en enkele van de meest prachtige beklimmingen van het Iberisch Schiereiland.

Dit tweede boek is vooral een aanvulling op het eerste boek. Uiteraard is ook dit boek niet compleet. Er zijn nog honderden passen, cols en hellingen die een plaats verdienen in een lijst, maar die moet ik eerst nog zelf gaan beklimmen.

Ik hoop, beste lezer, dat u bij het lezen van dit boek zowel de pijn als het geluk voelt van het bergop fietsen.

Laat het een inspiratie zijn om zelf ook op pad te gaan.

Dirk Vissers
mei 2025

Joanne Simpson is de dochter van Brits wielrenner Tom Simpson. Die stierf op 13 juli 1967 toen hij de Mont Ventoux opreed tijdens de Tour De France.

“Een fiets: vervoersmiddel op twee wielen waarmee je een ketting aandrijft door een ronddraaiende beweging met je benen te maken...

Klinkt gemakkelijk, tot er een bult, een heuvel of een berg op je weg komt en je ontdekt dat fietsen zoveel meer is dan gewoon maar je benen ronddraaien. Ik kreeg het met de paplepel ingegoten en ik was pas enkele dagen oud toen het eerste koersfietsje al stond te blinken. En de zoektocht naar wie mijn papa echt was resulteerde in telkens weer die berg op rijden waar hij nooit boven kwam...

Bergop rijden en vooruit kijken - nooit achterom - en doseren en je ademhaling onder controle houden en vooruit kijken naar de volgende meter, niet naar de volgende kilometer. Plannen en verdelen en heersen en weten dat je er komt omdat je het kan, omdat je het wil en omdat je er je zinnen hebt op gezet: ik ga deze berg oprijden! En dan bovenkomen, die laatste bocht of de voorlaatste of de tiende voorlaatste met dat zo lastige percentage ... het is nooit saai en altijd uitdagend ...en dan bovenkomen en de adrenaline voelen! De overwinningskreet die soms ontsnapt want “yes I did it!” En tranen die dan vaak spontaan naar boven komen.

De mooiste klim zal altijd die blijven van “mijn” berg, “onze” berg, de kale berg, de berg die je zal vertellen of je hem vandaag mag oprijden, maar beter morgen niet, ook al had jij het dan zo gepland.

Fietsen is luisteren en beleven, luisteren naar de natuur, luisteren naar je lichaam, luisteren naar je hartslag en je benen.

Al fietsend een berg oprijden is een avontuur, en dat avontuur zou ik nooit, voor geen geld van de wereld willen en kunnen missen. Ondanks ons “vlakke land” heb ik toch liefst een bultje, of een heuvel, of een brug, of een échte berg ...we gaan erop en erover.

Enjoy every climb ...embrace the mountain and love nature ...enjoy every ride...”

Joanne Simpson
(geschreven door Miek Weymeis)
Destelbergen
Oktober 2024

1. PICO VELETA - SIERRA NEVADA - ESPAÑA

Van Pinos Genil: 41.600m

 3.375m

 6,3%

 14%

In september 2022 fietste ik voor de eerste keer in Andalusië. Ik ging een week bollen zonder zorgen met een Nederlandse fietsorganisatie vanuit uitvalsbasis Ronda. De uitgestrektheid van het land maakte me ademloos. De beelden die elk jaar weer te zien zijn in de Vuelta en de dromen daarbij kwamen helemaal uit.

Maar het echte doel van deze trip was het bedwingen van de zogenaamde hoogst geasfalteerde berg in Europa.

Net buiten Granada parkeerden we onze bus en begonnen we aan wat een lange en mooie dag beloofde te worden. Half september zijn de temperaturen in het zuiden van Spanje ideaal: een zachte 25 graden. Ik zie de sinaasappels die aan de bomen groeien in het heldere najaarslicht.

Vanaf Pinos Genil kleurt de vallei zomers groen en gaat de weg geleidelijk omhoog. De klim mag dan wel meer dan 40 kilometer zijn, enkel de laatste loodjes zijn zwaar. De percentages lopen voor meer dan 30 kilometer heel gelijkmatig en schommelen tussen de 5 en 7%, wat maakt dat je echt kan genieten. Onderweg worden elke 1000 meter hoogte aangegeven met een bord. Aan mijn rechterkant gaat later het landschap open en ontvouwt zich tot een oneindig lappendeken van bruin en roodkleurige tinten. Een vijftiental kilometer na aanvang zie ik links van mij het Embalse de Canales. Dat is een groot waterreservoir dat hoe hoger de weg gaat, des te meer zichtbaar wordt en uiteindelijk het mooiste plaatje oplevert van dit ganse avontuur. Het valt me op hoe rustig de wegen zijn.

Na iets meer dan 30 kilometer klimmen komt rechts het skioord Sierra Nevada in zicht. Een

lange rechte weg dient zich aan. Het is hier op 2500 meter hoogte dat menig profwielrenner op hoogtestage gaat en zichzelf ideaal voorbereidt. Maar ik moet nog verder. De laatste 11 kilometer zijn verkeersvrij. De A395 stopt hier en om naar de top te fietsen moet ik onder de afsluiting door. Voetgangers en fietsers zijn toegelaten. De poort naar de hemel ligt helemaal open...

Wat volgt is een smal geasfalteerd ski-pad. Ik ben snel in verlaten gebied. De weg is hier nog in goeie staat en de percentages zijn best te doen. Steiler dan 10% wordt het niet, al liggen er hogerop een paar haarspeldbochten boven de 15%. De weg slingert zich onder de weinige skiliften door een desolaat landschap van rotsen en steen. De kleuren zijn veranderd naar grijs en grijs. Helaas hangen de wolken vrij laag, wat het uitzicht een beetje belemmert. Boven de 3000 meter voel ik ook de ijle lucht opkomen. De laatste 4 kilometer wordt het wegdek slechter en het is laven om oneffenheden te ontwijken. Wanneer ik iets later een bocht neem naar links gaat het wegdek over in grint en gravel. Het is een kwestie van overleven met 25mm bandjes en heelhuids de top te halen. Eigenlijk zonde dat de overheid dit stukje weg niet opnieuw opknapt voor zachte weggebruikers. Een brede bocht rechts luidt de laatste 100 meter in. Een prachtige finale aan 12% en de Pico Veleta is bedwongen! Samen met mijn Nederlandse fietsvrienden klauteren we via de rotsen op het kleine monument en genieten we van het moment. Als de fiets hemel bestaat, is het wel op deze plek, ergens diep in Spanje. •

Tip: De beste periode om de Pico Veleta op te fietsen is het voorjaar en najaar. In de winter is de kans op sneeuw groot en in de zomer is het vaak te warm in de vallei.

De nabijgelegen stad Granada en zijn historisch Alhambra zijn een bezoekje meer dan waard.

Tip: Bonneval-sur-Arc aan de zuidzijde van de Iseran staat bekend als “un des plus beaux villages de France”. De kleine huizen en het pittoreske kerkje. Het dorp ligt diep in de Mauriennevallei aan de voet van de col.

2. COL DE L'ISERAN - SAVOIE - FRANCE

Van Lanslebourg:

31.900m

2.770m

~4,3%

13%

In juli 2021 pakte ik mijn fiets uit onder een staalblauwe hemel. Startpunt is Lanslebourg, ergens in het zuidoosten van Frankrijk, niet ver van de Italiaanse grens. Vandaag fiets ik twee cols boven de 2000 meter. Later de Col du Mont Cenis, maar eerst de monsterklim naar de hoge pas van de Iseran.

Vanaf de vallei gaat het snel steil omhoog aan 10% de eerste 2 kilometer. Wanneer ik Lanslevillard passeer, zwakt de klim af naar een gemoedelijke 3 a 4%. De D902 loopt door een brede vallei die je ook wel kan vergelijken met de zuidkant van de Izoard na de afslag vanaf het Chateau Queyras. Het grootste dorp in deze vlot fietsende vallei is Bessans. De groene hellingen liggen er een beetje nevelig bij vanwege de warmte. Na 19 kilometer herken ik links het dorp Bonneval sur Arc, bestempeld als een van de mooiste dorpjes van Frankrijk. Deze plek herinner ik me van de zomer van 2000, toen we hier met de wagen afdaalden in de regen en boven op de Col de l'Iseran in de sneeuw terechtwamen. Vandaag - 21 jaar later - is het topzomer. Ik besluit in Bonneval halt te houden bij de afdaling straks.

Na een linkse bocht begint de klim pas echt. Al snel win ik hoogte, door een paar opeenvolgende haarspeldbochten en ligt Bonneval diep in de zonnige vallei. Het uitzicht op de hoogste toppen van het Parc National de la Vanoise geeft me het gevoel van een arend die ergens rondjes draait hoog boven alles. De Alpen blinken in al hun glorie op deze mooie zomerdag. De col draait iets verder de hoogte in met rotsformaties, riviertjes en watervallen. Telkens ben ik verbaasd hoeveel hoogte je kan winnen met een paar opeenvolgende haarspeldbochten. De grens van de tweeduizend meter ben ik al even gepasseerd en de wereld van het échte hooggebergte is daar. De percentages zijn best te doen, maar af en toe trekt de weg toch aan tot boven de 11%.

Na goed 32 kilometer klimmen ben ik boven aan de beroemde kapel en de souvenirswinkeltjes die de top sieren. Er hangt een voldane en gemoedelijke sfeer hier; zo hoog in de bergen. Mensen schuiven geduldig aan om een foto te nemen bij het bord dat de naam van de col en de pashoogte aangeeft. Afdalen noordwaarts kan richting het bekende skioord Val d'Isère, maar ik maak rechtsomkeer, want Bonneval en de Col du Mont Cenis wachten op mij.

De Col de l'Iseran is een van de mooiste passen in de Alpen en ver daarbuiten. •

3. OBERAARSEE (GRIMSEL-PASS)- WALLIS - SCHWEIZ

Van Oberwald: 18.300m

 2.303m

 5,1%

 11%

Een mens is een nietig iets in de overweldigende natuur van het hooggebergte. De klim naar de Oberaarsee die ik in september 2023 fietste is definitief een van de mooiste bergervaringen ooit. Tijdens deze klim kom ik superlatieven te kort en kan het iedereen ten zeerste aanraden om zelf ooit de Grimselpass op te fietsen en op de top de zijweg naar de Oberaarsee te nemen. Ik verzeker dat je ogen te kort gaat komen.

Het is niet echt warm wanneer ik vanuit mijn standplaats in Ulrichen vertrek. Ideaal dus voor een eindje bergop fietsen.

Vanaf Oberwald trekt de klim stevig aan boven de 9% en zie ik de weg naar de Grimsel voor mij hangen tegen de bergwand. De route kronkelt zich ver voor mij als een slang die tegen de berg omhoog klimt. Ik sta er steeds versteld van hoe wij mensen dit soort wegen kunnen maken.

Na 8 kilometer klimmen kom ik bij de splitsing in Gletsch, rechts naar de Furkapass, links naar de Grimsel. Door enkele haarspeldbochten wringt de weg zich omhoog aan wisselende percentages, dan weer stroken van 11%, milderend naar 6% in de bochten.

Het uitzicht op de Furkapass is fenomenaal.

De laatste 1500 meter gaan rechtdoor naar de pashoogte en het kleine meer. Net voorbij het bord van de pashoogte geeft een kleine wegwijzer de route links naar de Oberaarsee aan.

Een smalle weg, waar het autoverkeer beurtelings in één richting mag rijden.

Deze bergweg is onbeschrijfelijk mooi. Het uitzicht rechts op de Grimselsee laat zich bewonderen als één grote postkaart van een paar kilometer. Het helpt natuurlijk dat ik helemaal alleen op dit pad ben, geen lawaai, niks. Op de laatste 6 kilometer van dit geitenpad passeren me amper 5 wagens...

Enkel het geluid van de vogels en de watervallen zijn mijn deel. Als de fietshemel bestaat, dan is het hier wel, op weg naar de 2303m hoog gelegen Oberaarsee.

En je kan echt genieten, want de percentages zijn gemoedelijk te noemen. Dan weer kort 12%, naar 4%, gevolgd door korte afdalingen. Het hoogste punt van de route ligt op bijna 2400 meter.

De laatste hectometers gaan flink bergaf tot aan het Berghaus en de Oberaarsee zelf.

Hier sta ik dan. Het is amper 7 graden. Ik doe me wat warme kleren aan en fiets rustig de weg terug.

Afdalen doe ik aan de andere kant van de Grimselpass, tot aan het stuwmeer dat een half uurtje geleden in vogelperspectief onder mij lag. •

Tip: Zwitserland hoeft helemaal niet zo duur te zijn. Mits een beetje opzoekwerk vind je ook makkelijk betaalbare logeerplaatsen.

